

Een dode jongen opgewekt...

Als mens kan je aan tijdelijke zegeningen erg gewend raken. Zoveel dat je vergeet bijna vergeet dat je eigen sterven zo dichtbij is. Zo was het in Zarfath bij Elia, bij de weduwe en haar zoon. Het ging weer wat beter in het huis nadat de man van de vrouw was gestorven. En toen kwam de dood weer binnen. Deze geschiedenis, wil ons leren om ons biddend voor te bereiden als die dag gaat komen.

We komen twee situaties tegen bij de weduwe van Zarfath. Boosheid naar God, maar ook geloof en vertrouwen. In Zarfath is het een gezegende tijd. De Heere zorgt voor eten en drinken in het huis van Zarfath. Olie en meel is er elke dag. Elke avond gaat de lege kruik de kast in, maar elke ochtend komt er een gevulde kruik uit. Maar dan ineens die onmogelijke haarspeldbocht. In een periode dat je bijna gaat denken: ons kan niets gebeuren, is er ineens een heftige wending. De dood om ons heen is de constante reminder dat we zelf sterfelijk zijn. Geen mens kan de dood stoppen. Of je nu oud of jong bent. Bij zo'n onverwacht overlijdensbericht komt altijd de vraag op je af: is mijn levenshuis in orde om God te ontmoeten? Professor Velema zei wel eens: praat nou elke week met de Heere over je sterven. Dan kun je ook sterven als je sterven moet.

De dood doet intrede onder het dak van de weduwe. Inktzwarte wolken trekken samen boven het huis. Op een tijd dat je het niet had verwacht. Het ging zo goed. Ze mochten elke dag Gods goedheid proeven. Maar wat heb je aan de meel en de olie als God je enige zoon weg neemt? Wat heb je dan aan deze voorspoed die God nog steeds geeft, terwijl Hij met Zijn andere hand slaat? Intens verdriet, maar ook een teleurgestelde hoop; want waar was God nu, op Wie ze bouwde? Aan Wie ze de zaak van haar leven toevertrouwde? Het lijkt alsof de dood een gat blaast in het Woord. In de belofte van God. Hier is grote verwarring én een diepe teleurstelling. De weduwe is volledig van slag. Totaal uit het veld geslagen. En in vers 18 komt de emotie eruit. Ze wordt fel in haar verdriet: *“Hoe heb ik het met u, man Gods? Er is bitterheid, cynisme in haar losgebarsten. Ze kan de woorden van Job niet herhalen: “De Heere heeft gegeven. De Heere heeft genomen. De Naam des Heeren zij geloofd.” Nee, er is opstand. Ze is het er niet mee eens. Ze voelt wrok tegen Elia. Tegen de God van de profeet. Haar hart zoekt in deze omstandigheden een uitweg en haar mond spreekt het uit: Hoe heb ik het met u?*

De Schrift verdraait de geschiedenis niet. Het is een levensecht boek. Zo ook het heftige verwijt in vers 18: *“Elia ben je gekomen om mijn zoon te laten sterven.”* Nu zou je kunnen zeggen: “Beste vrouw, ben je wel eerlijk? Ben je richting Elia wel redelijk. Hij kan er ook niets aan doen. God heeft hem niet geopenbaard dat dit zou gebeuren. Hij is ook in verwarring?” Kun je het haar kwalijk nemen? Toch komen we in haar beschuldigende woorden naar Elia toe, ook woorden van zelfbeschuldiging tegen. Ze zegt: *“Kom jij door het sterven van mijn zoon, mijn ongerechtigheid in herinnering brengen.”* Dat gedenken houdt dan niet in dat ze haar eigen zonden weer in herinnering krijgt, maar dat God haar oude zonden opnieuw in herinnering krijgt. Zodat God haar gaat straffen.

Mijn ongerechtigheid, mijn tekort. Ze heeft vast aan het levensgedrag van Elia gezien; deze man is één doorlopend bewijs dat hij een levende omgang kent met de HEERE. Als je lang met elkaar onder 1 dak leeft hou je weinig voor elkaar wat verborgen. Haar hart is onrustig. Haar geweten is geraakt. Ze spreekt het uit op een heftige toon: *Mijn ongerechtigheid.* Ze buigt en zegt hier als het ware: ‘Ik kan het wel begrijpen, dat God u niet alleen naar Achab heeft gestuurd, maar ook naar mij. Kortom, ze denkt dat de tegenspoed te maken heeft met haar zonden. Het gaat om dezelfde situatie die we ook tegen komen bij de dood van Lazarus. En Jezus zegt dan in Joh. 11 vers 4: *“Deze ziekte is niet tot de dood, maar is er met het oog op de heerlijkheid van God, opdat de Zoon van God erdoor verheerlijkt wordt.”*

Al zijn we nog in verwarring of de Heere ons bestraft of beproeft. God doet geen onrecht als mijn leven zwaar valt. God kan het doen vanwege onze zonde. *Mijn ongerechtigheden.* Maar het ongeloof slaat andere taal uit, denk maar aan Asaf: *“Waarom heb ik dit te danken? Waar heb ik dit aan verdiend?”* Een kind van God zal toch eens een blik slaan in het zondige hart en zeggen: het is terecht, maar dat kan alleen als er genade bij komt. Als de Heilige Geest ons anders leert denken. De Heere is bezig om haar te beproeven. Dat is de weg van de Heere met Zijn kinderen.

In deze geschiedenis kunnen we veel leren van Elia. De manier waarop hij reageert op deze vrouw. Want het is niet niets wat hij naar zijn hoofd geslingerd krijgt. Hij krijgt harde verwijten aan zijn adres. Maar zijn reactie is vriendelijk en mild. Daarmee geeft Elia ons weer een geloofsoefening. Elia is een profeet. Maar hij treedt nu op als een priester. Hij weet hoe hij terug moet reageren. Wat een les voor ons allemaal, want ook bij Elia is het chaos. Hij staat ook voor een groot raadsel. Elia gaat een andere weg: de weg van de christelijke zelfverloochening. Het enige wat Elia zegt is: **geef mij uw zoon.** Hij loopt met de jongen naar boven. Hij neemt het kind mee naar de opkamer. Elia heeft geloof dat de Heere een wonder kan doen. En dan roept Elia het uit!

Of je écht gelooft komt naar voren in je persoonlijk gebed. Het ware geloof worstelt met God. We noemen Elia, Daniel en Nehemia krachtige gelovigen, maar waar blijkt die kracht uit? Niet dat ze het altijd zo goed wisten. Maar dat kwam openbaar in de persoonlijke worsteling met God! Waar ze de nood van de wereld, de nood van zichzelf vrijmoedig bij God brachten.

Elia kan het in die stille kamer uit roepen: HEERE, mijn God. De verhoring bij Elia is uniek. Bidden of iemand terug komt uit de dood. We hebben allemaal een ambt ontvangen. Een ambt om te bidden. Om vrijmoedig het open graf en het kruis van Christus voor Vader neer te zetten. Toen Luther hoorde dat zijn vriend Melanchton doodziek was ging hij er gelijk naar toe. Hij schrok geweldig, toen hij het uitgeteerde gelaat zag van zijn vriend, die amper nog een levensteken gaf. En zonder zich te bedenken wierp hij zich op z'n knieën, voor een open raam.

„O mijn God, help, help. Gij alleen kunt helpen, Gij hebt gezegd: roep Mij aan in de dag der benauwdheid, en Ik zal u er uit helpen. De dag der benauwdheid is er, lieve God help.” Zo droeg hij zijn vriend op aan de Almachtige. Hij noemde alle teksten op die hij kende, waarin God hulp belooft. Het was werkelijk een gebedsworsteling. Later heeft hij het zelf zo gezegd: „God kón niet anders doen dan mijn gebed verhoren, ik gooide Hem mijn zak voor de deur en wreef Hem de oren met Zijn beloften. Hij heeft immers zo vaak gezegd, dat Hij onze gebeden wil verhoren.”

Elia legt zich niet neer bij de feiten. Hij strekt Zijn warme lichaam over het koude lichaam van de dode jongen. Hij maakt zich één met de dode. Weer doet Elia ons hier denken aan die andere Profeet. Die Zijn oog vestigde op een rouwstoet uit Naín. In het middelpunt staat daar een weduwe met haar enige jongen. Christus gaat Zich voorover buigen. Hij gaat het kind aanraken. Hij gaat Zijn almachtige Hand leggen op een machteloze dode. God hoort en verhoort het gebed. Elia gaat van de stille kamer naar de huiskamer terug. Hij zegt: zie uw zoon leeft. Zien we de weduwe Elia bedanken, of prijzen? Geen roem in mensen. Nee ze prijst de God van Elia. In vers 24 roept ze het uit: *“Nu weet ik dat u een man Gods bent en dat het woord van de HEERE in uw mond waarheid is.”* Nu moeten we goed opletten. Ze zegt niet, dat geloof van mij is waar, maar het Woord is waar. Dat is zo mooi gezegd.

Misschien zegt u: Dat is allemaal mooi daar in Zarfath. Een huis van rouw veranderd in een huis van blijdschap. Het was intens verdrietig, maar het loopt goed af. Wat moet ik nou met deze opwekking? We krijgen een belangrijk Evangeliewoord vanuit deze geschiedenis mee. We komen hier achter dat Israëls God Woord houdt. We komen erachter dat de Vader van onze Heere Jezus Christus de laatste vijand aan kan. De dood als beloning over onze zonden. Maar waarom deze geschiedenis in de Bijbel? Wat kunnen wij er mee? Wij als NT gemeente weten nu wel beter, dat niet het graf het laatste woord heeft. In deze geschiedenis kunnen we leren dat Israëls God een grote hoorder is van het gebed.

Ja, wie in Christus is, die leeft naar een nieuwe aarde. En daar op die nieuwe aarde is er nog maar één graf. De dood. Die ligt daar begraven. Dat is de toekomst voor hen die hebben leren schuilen bij de Heere Jezus. Hij zegt tegen ons: *“Geef uw dood maar aan Mij. Dan schenk Ik jou het eeuwige leven.”* Ook de opgewekte jongen moest weer een keer sterven. Maar deze geschiedenis leert ons wel dat we een God hebben Die de dood aankan. Zo wil de God van Elia ook met u meegaan het dal in. Hij wil dit tegen u zeggen: *“Ik leef en jij zult met Mij leven. Ik ben met u als jou pad door de woestijn van eenzaamheid gaat. Ik zal je niet begeven. Ik zal je niet verlaten. Zo kun jij de dood ingaan.”*

Het hart van de vrouw is overtuigd. Ze zingt het als het ware uit: *“De HEERE is een God van het leven. Hij houdt Woord.”* Zo spreekt de weduwe vanmorgen tot ons. Zij maakte een groot wonder mee. Maar wij kennen een groter wonder teken. De opstanding van Jezus Christus uit de doden. Want de Zoon van de Vader zal nooit meer sterven. En dan zal er een dag aanbreken dat wie in Christus is, dit ook zal ervaren, net als die dode jongen. Dan zal Christus mijn graf aanraken. Hij buigt Zich voorover en zal dan zeggen: *Ik zeg u, sta op!* En dan staan we op uit de doden. Dan zal er voor treurige mensen blijdschap zijn. Een groot gejuich zal uitbreken en we zullen het zingen: *“God heeft bij ons wat groots verricht. Hij heeft door wonderen ons bevrijd. En daarom juichen wij en zijn wij verblijd!”*